

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/76/2019
Identifikačné číslo spisu: 7708205960
Dátum vydania rozhodnutia: 09.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7708205960.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Tempus - Bavaria, s.r.o., so sídlom Železiarenská 49, 040 15 Košice, IČO: 36 183 393, zastúpeného JUDr. Martinom Kostrejom, advokátom, so sídlom kancelárie v Michalovciach, Cyrila a Metoda 3, proti žalovanému AGROSPOL spoločnosť s ručením obmedzeným Michalovce, so sídlom Čečehov 150, IČO: 31 675 131, zastúpenému Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVICH & partners s.r.o., sídlom Žižkova 4D, Košice, o zaplatenie istiny 48.197,57 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/71/2017-648 z 31. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 6Cb/11/2008-580 z 5. januára 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 44.181,11 Eur s 10% úrokom z omeškania ročne od 1. decembra 2005 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 4.016,46 Eur žalobu zamietol, konanie v časti úroku z omeškania z istiny 44.181,11 Eur nad 10% ročne zastavil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v pomere 84%.

2. S poukazom na § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy, v odôvodnení rozsudku konštatoval, že v danom prípade došlo k uzatvoreniu zmiešanej kúpnej, lízingovej zmluvy dňa 30. novembra 2005, ako zmluvy nepomenovanej, ktorá obsahuje prvky kúpnej zmluvy, náležitosti lízingovej zmluvy, súčasťou ktorej je dohoda o zaplatení časti kúpnej ceny medzi predávajúcim, žalobcom a žalovaným ako nájomcom. Konštatoval, že podľa tejto zmluvy je žalobca predávajúcim a kupujúcim je lízingová spoločnosť a žalovaný vystupuje ako nájomca z lízingovej zmluvy a ako dlžník, pokiaľ sa týka zaplatenia zálohy kúpnej ceny za vozidlo BMW. Samotná záloha vo výške 1.331.000 Sk bola dohodnutá v osobitnej dohode z 30. novembra 2005, v ktorej bolo súčasne dohodnuté, že dlžník zaplatí zálohu najneskôr pri prevzatí vozidla.

Vozidlo bolo prevzaté 30. novembra 2005, o čom žalobca predložil dôkaz o prevzatí vozidla z uvedeného dňa. Skutočnosť, že došlo k dohode, že žalovaný zaplatí časť kúpnej ceny, zálohu žalobcovi, mal za preukázané jednak tým, že v samotnej kúpnej zmluve zo dňa 30. novembra 2005 medzi žalobcom a žalovaným, bolo uvedené, že záloha bude zaplatená najneskôr pri prevzatí vozidla a ďalej, že v lízingovej zmluve 61900172 z toho istého dňa, v poznámke položka 2, je uvedené, že ak predávajúci prijal platbu od nájomcu /žalovaného/ pred podpísaním tejto kúpnej/lízingovej zmluvy všetkými zmluvnými stranami, stáva sa takto zaplatená čiastka na základe dohody všetkých zmluvných strán plnením kupujúceho/prenajímateľa (lízingovej spoločnosti) na kúpnu cenu predávajúcemu a vo vzťahu medzi nájomcom a kupujúcim/prenajímateľom (lízingovou spoločnosťou) plnením nájomcu na zvýšenú splátku vopred a to dňom podpísania tejto kúpnej/lízingovej zmluvy všetkými zmluvnými stranami. Konštatoval, že z tohto ustanovenia v lízingovej zmluve je zrejmé, že účastníci pri podpísaní lízingovej zmluvy vedeli, uvažovali, že žalovaný ako nájomca zaplatí zálohu na kúpnu cenu predávajúcemu, žalobcovi. Poukázal na to, že v samotnej faktúre žalobcu č. 27050046 zo dňa 30. novembra 2005 je fakturovaný iba zostatok kúpnej ceny, ktorá bola celková na sumu 2.420.000 Sk. Žalobca fakturoval lízingovej spoločnosti iba čiastku 1.089.000 Sk, z čoho je zrejmé, že z fakturovanej sumy odpočítal zálohu 1.331.000 Sk, ktorú zálohu mal zaplatiť žalovaný. Zo splátkového kalendára, ktorý tvorí súčasť lízingovej zmluvy 172 vyplýva, že súčasťou tohto splátkového kalendára nie je celková cena vozidla 2.420.000 Sk, ale iba čiastka 1.474.488 Sk, teda je zohľadnená záloha, ktorú mal zaplatiť žalovaný žalobcovi. Za ďalší dôkaz o tom, že došlo k dohode o zaplatení zálohy zo strany žalovaného považoval aj samotnú faktúru žalovaného č. 0200560149 zo dňa 30. novembra 2005 na žalovanú sumu 1.331.000 Sk. V uvedenej faktúre žalovaný udáva, že fakturuje na základe zmluvy vozidlo Rover. Nekonkretizuje na základe akej zmluvy, avšak z toho je zrejmé, že bol si vedomý svojho dlhu vo vzťahu k žalobcovi, keďže, pokiaľ by nemal žiadny dlh, tak by túto faktúru nevystavil, resp. takúto faktúru by vystavil lízingovej spoločnosti, ktorá vystupovala ako kupujúci v samotnej lízingovej zmluve. Ďalej uviedol, že žalobca predložil súdu faktúru za opravu vozidla č. 2005011461, zo dňa 14. novembra 2005 na sumu 13.083 Sk, ktorú žalovaný uhradil 18. januára 2006. Konštatoval, že z tohto správania žalovaného je zrejmé, že pokiaľ by žalovaný toto vozidlo Rover prenechal žalobcovi v novembri 2005 ako protihodnotu na zálohu za nové vozidlo BMW, tak by takúto úhradu nepreviedol a oznámil žalobcovi, že nemôže zaplatiť cenu za opravu vozidla, keďže toto vozidlo mu nepatrí a bolo odpredané ešte 30. novembra 2005 na základe faktúry 149. Poukázal na to, že žalovaný nepredložil súdu dôkaz o tom, že túto faktúru 149 žalobcovi doručil, naopak žalobca predložil súdu zoznam došlých faktúr, za inkriminované obdobie, z ktorého je zrejmé, že táto faktúra žalobcovi nebola doručená. Žalovaný nereagoval na listy žalobcu zo dňa 9. decembra 2005 a 13. januára 2006, len oznámil, že pokiaľ aj žalobca zaslal list z 13. januára 2006, nemusel to byť list toho obsahu, ktorý predložil do spisu. Toto tvrdenie žalovaného považoval súd za účelové, keďže žalovaný nepredložil súdu žiadny list z tohto dátumu od žalobcu, ktorý by obsahoval nejaký iný obsah. Zdôraznil, že žalobca predložil súdu zmluvu o predaji motorového vozidla Rover zo dňa 30. apríla 2006, ktorou od lízingovej spoločnosti odkúpil toto vozidlo za sumu 1.329.200 Sk, predložil súdu aj preberací protokol, ako dôkaz, že toto vozidlo odovzdal lízingovej spoločnosti a zároveň ho aj prevzal. Predložil súdu aj faktúru lízingovej spoločnosti na uvedenú sumu zo dňa 30. apríla 2006, s dôkazom, že túto kúpnu cenu aj uhradil 4. septembra 2006. Aj uvedenými dôkazmi mal súd za preukázané, že žalobca toto vozidlo riadne odkúpil od lízingovej spoločnosti a nemohlo byť predmetom plnenia zo strany žalovaného na akontáciu lízingovej zmluvy zo dňa 30. novembra 2005. Ďalej uviedol, že žalovaný prevzal finančné vysporiadanie lízingovej zmluvy č. 51700419, ktoré sa týkalo vozidla Rover od lízingovej spoločnosti, konkrétne dňa 29. mája 2006, z ktorého je zrejmé, že celkové vyúčtovanie bolo na nulu, konštatujúc, že pokiaľ by toto vozidlo odpredal žalobcovi 30. novembra 2005 faktúrou č. 149, tak by musel reagovať, oznámiť lízingovej spoločnosti, že táto nie je vlastníkom tohto vozidla a vlastníkom vozidla je samotný žalovaný, ktorý mal nadobudnúť vlastníctvo na základe zmluvy zo dňa 30. novembra 2005. Žalovaný nijako nereagoval na toto vyúčtovanie. Predmetom vyúčtovania lízingu na vozidlo Rover je odpočítaná predajná cena predmetu lízingu, z čoho je zrejmé, že žalovaný musel vedieť o tom, že lízingová spoločnosť toto vozidlo odpredala, alebo odpredá nejakému inému záujemcovi.

3. Pri posudzovaní jednotlivých úkonov účastníkov vychádzal súd prvej inštancie z ustanovenia § 266 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka, berúc do úvahy rokovania strán pri uzatváraní zmluvy a prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následné správanie strán.

4. Konštatoval, že jednou zo skutočností, ktorá je v prospech žalovaného, je potvrdenie o zaplatení zálohy zo dňa 30. novembra 2005, vystavené žalobcom pre lízingovú spoločnosť, ktorou žalobca ako predávajúci potvrdil kupujúcemu ako prenajímateľovi, teda lízingovej spoločnosti, že od nájomcu, žalovaného, prevzal časť kúpnej ceny, zálohy. Mal za to, že toto potvrdenie treba posudzovať aj v zmysle lízingovej zmluvy 172 v poznámke 2, kde je uvedené, že pokiaľ predávajúci prijal platbu od nájomcu pred podpísaním tejto kúpnej zmluvy, stáva sa takto zaplatená čiastka na základe dohody všetkých zmluvných strán plnením kupujúceho, prenajímateľa, teda lízingovej spoločnosti na kúpnu cenu predávajúceho. Z uvedeného dôvodu, dospel k záveru, že pokiaľ lízingová spoločnosť vozidlo kúpila, potrebovala mať právnu istotu, že vozidlo je zaplatené, teda že kupujúci, lízingová spoločnosť, zaplatila celú kúpnu cenu predávajúcemu, žalobcovi, aby mohla s týmto vozidlom nakladať. Toto potvrdenie žalobcu je však vystavené pre lízingovú spoločnosť, nie pre dlžníka, žalovaného. Konateľ žalobcu Y. B. O. ozrejmil vydávanie takýchto potvrdení, čo bolo bežnou praxou, keďže vždy sa predpokladalo, že záujemca o kúpu drahého vozidla aj obratom zaplatí akontáciu, alebo o niekoľko dní, a k takémuto prípadu došlo prvýkrát. Poukázal na prax medzi účastníkmi, pričom mal za to, že žalobca preukázal, že takéto potvrdenie vystavoval lízingovej spoločnosti aj v iných obdobných prípadoch. Dôkazom je aj obdobné potvrdenie pri vozidle Rover. V danom prípade veriteľ potvrdenie v zmysle § 569 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžníkovi, žalovanému nevydal, toto potvrdenie bolo vydané iba pre lízingovú spoločnosť ako kupujúcemu, aby mal právnu istotu, že vozidlo je riadne zaplatené dlžníkom, nájomcom. Žalovaný ani nikdy netvrdil, že zaplatil finančnú čiastku, ktorá je uvedená v tomto potvrdení. Nepreukázal žiadny dôkazom, že túto čiastku zaplatil na účet žalobcu. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že písomný dôkaz, ktorým by žalovaný oznámil žalobcovi, že mu prenecháva vozidlo Rover, ako akontáciu za vozidlo BMW žalovaný nepredložil. Takýto dôkaz nevyplýva ani z faktúry 149, ktorou toto vozidlo fakturoval žalobcovi.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výpovede svedkov B. R. a Y. U. A. nemožno vyvodit' záver, že medzi nimi došlo k dohode, tak ako to formuluje žalovaný. Samotná výpoveď Y. A. je neurčitá, čiastočne nezrozumiteľná, z ktorej možno vyvodit', že medzi týmito 2 svedkami boli jednaná ohľadom týchto 2 vozidiel, a bola úvaha, že poruchové vozidlo Rover bude odpredané v rámci komisionálneho predaja. Za nesporné považoval, že medzi účastníkmi boli jednaná, ktoré mali smerovať k dohode s obsahom, tak ako to udáva žalovaný, dôkazom čoho je aj tá skutočnosť, že všetky zmluvy boli robené toho istého dňa 30. novembra 2005, pričom samotná kúpna zmluva, dohoda o predčasnom ukončení finančného lízingu uzavretá medzi lízingovou spoločnosťou a žalovaným ako kupujúcim nebola realizovaná, keďže žalovaný neuhradil kúpnu cenu za toto vozidlo, čo v konaní ani nenamietal. Konštatoval, že nič nebránilo žalovanému pri odovzdaní tohto vozidla žalobcovi pred 30. novembrom 2005 urobiť krátky písomný záznam, dohodu, že toto vozidlo je odovzdávané ako protihodnota na prvú zvýšenú splátku za vozidlo BMW. Žalovaný nepredložil súdu žiaden dôkaz o odovzdaní tohto vozidla žalobcovi. Naopak, žalobca predložil súdu list zo dňa 13. januára 2006, s dôkazom o jeho odoslaní žalovanému, ktorým vyzval žalovaného, aby prevzal vozidlo po vykonanej oprave.

6. Súd skúmal, či medzi účastníkmi lízingovej zmiešanej zmluvy nedošlo k dohode o postúpení práv a povinností z lízingovej zmluvy 419. Poukázal na článok 8 ods. 1 obchodných podmienok lízingovej zmluvy 419 na vozidlo Rover, v ktorom je uvedené, že akákoľvek zmena práv a povinností v lízingovej zmluve, zámena, alebo výmena motorového vozidla, ktoré je predmetom lízingu, ako aj postúpenie práv a povinností nájomcu z lízingovej zmluvy, podliehajú predchádzajúcemu písomnému súhlasu prenajímateľa. Rovnako nie je dovolené bez súhlasu prenajímateľa postúpiť pohľadávky nájomcu vyplývajúce z lízingovej zmluvy. V súvislosti s tým uviedol, že v konaní nebolo preukázané, a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o tom, že lízingová spoločnosť súhlasila s prevodom práv a povinností na žalobcu, týkajúceho sa vozidla Rover. Za daného stavu vyslovil záver, že k takémuto postúpeniu práv a povinností nedošlo.

7. V súvislosti s ďalšou námietkou žalovaného, že obidve zmluvy z 30. novembra 2005 sú neplatné absolútne, keďže tieto podpísal B. R., ktorý nebol v tom čase konateľom žalovaného, poukázal na § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka z ktorého je zrejmé, že členovia právnickej osoby môžu robiť za

právnickú osobu právne úkony, ak je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Uvedený svedok B. R. na pojednávaní dňa 22. októbra 2012 uviedol, že uzatváral zmluvy pre žalovaného, v tomto čase nakupoval pre túto spoločnosť autá. Dôkazom toho je aj tá skutočnosť, že podpísal aj lízingovú zmluvu 51700419 zo dňa 19. mája 2004, ktorá sa týkala vozidla Rover. Poukázal pritom na to, že žalovaný nikdy nespochybnil, že táto osoba nebola oprávnená podpisovať zmluvy, až v priebehu tohto konania použil túto obranu iba účelovo.

8. So zreteľom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania vyššie citovanej dohody, nepredložil súdu dôkaz o úhrade zálohy za vozidlo BMW a z tohto dôvodu súd žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zálohu za toto vozidlo v celkovej čiastke 44.181,11 Eur /1.331.000 Sk/.

9. V súvislosti s ďalším žalobcom uplatneným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty 121.000 Sk /4.016,46 Eur/, vo výške 5% z dohodnutej kúpnej ceny, t. j. zo sumy 2.420.000 Sk, poukazujúc na článok 2.6 obchodných podmienok, ktoré boli pripojené ku kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 30. novembra 2005, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca uplatňuje svoj nárok zo zmiešanej kúpnej, lízingovej zmluvy č. 61900172, súčasťou ktorej sú všeobecné obchodné podmienky, v ktorých ale nie je dohodnuté, že žalovaný ako nájomca je povinný zaplatiť predávajúcemu zmluvnú pokutu za oneskorenú úhradu zálohy na kúpnu cenu, preto žalobu v tejto časti zamietol.

10. S poukazom na § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a § 768f prechodných ustanovení účinných od 15. januára 2009 priznal žalobcovi požadovaný 10% úrok, ktorý je minimálny vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu. Pokiaľ sa týka splatnosti, táto bola dohodnutá do 30. novembra 2005 a z tohto dôvodu žalovaný bol v omeškaní od 1. decembra 2005, tak ako to požadoval žalobca v žalobe.

11. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na §§ 255 ods. 1, 2 CSP a 262 ods. 2 CSP a 84% úspech žalobcu v konaní s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

12. Na základe odvolania žalovaného proti vyhovujúcej časti rozsudku a závislému výroku o nároku na náhradu trov konania Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 3Cob/71/2017-648 z 31. decembra 2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov strany sporu nenavrhl, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 a 2 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

14. Za správne, zákonné a presvedčivé označil aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na tieto odkázal (§ 387 ods. 2 C.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Konštatoval, že ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť jeho zmenu.

15. V súvislosti s námietkou, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, pretože súd prvej inštancie nezdôvodnil rozsudok zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy, čím došlo k porušeniu základného práva žalovaného, odvolateľa na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozsudku, odvolací súd konštatoval, že z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a

skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Odvolací súd so zreteľom na uvedené vyslovil názor, že napadnutému rozsudku nemožno vytknúť nepreskúmateľnosť ani arbitrárnosť. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie len na skutočnostiach, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a z prednesov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán a akými úvahami sa pritom riadil a uviedol, ako vec právne posúdil. Napadnutý rozsudok je výstižný a presvedčivý. Pokiaľ porušenie práva na spravodlivý proces videl žalovaný v tom, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka na konanie v mene obchodnej spoločnosti a že B. R. považoval za osobu oprávnenú konať za žalovaného, hoci v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie, konštatoval, že nejde o porušenie procesných práv žalovaného, pretože odvolacie námietky sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. nedostatočne zisteného skutkového stavu veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že súd prvej inštancie dal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky podstatné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu, pričom žalovaný neuviedol konkrétne z akých ešte iných zákonných hľadísk, ako posúdil žalovaným namietanú platnosť zmlúv, mal súd prvej inštancie vec posudzovať, a preto odvolacia námietka žalovaného o porušení práva na spravodlivý proces nie je dôvodná.

17. Uviedol, že odvolacie dôvody žalovaného smerovali proti dvom základným otázkam podstatným pre rozhodnutie vo veci, na posúdení ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, a ktoré sa týkali ne/platnosti kúpnej a kúpno/leasingovej zmluvy a nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní.

18. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že strany sporu uzavreli dňa 30. novembra 2005 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla BMX X5 žalobcom žalovanému za cenu 2.420.000,- Sk, v ktorej sa žalovaný ako kupujúci zaviazal zaplatiť preddavok na kúpnu cenu vo výške 1.331.000,- Sk najneskôr pri prevzatí vozidla a bolo dohodnuté, že tento preddavok má zaplatiť v lehote 30. novembra 2005. Nebolo sporným ani to, že v skutočnosti k naplneniu tejto zmluvy nedošlo pre dôvody známe obidvom zmluvným stranám. Dňa 30. novembra 2005 bola tiež uzavretá trojstranná kúpno/leasingová zmluva č. 61900172 medzi žalobcom ako predávajúcim, žalovaným ako nájomcom a leasingovou spoločnosťou CaC Leasing Slovakia a.s. Bratislava, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla BMW X5 žalobcom leasingovej spoločnosti a leasingový nájom vozidla medzi leasingovým prenajímateľom a žalovaným. Obidve zmluvy uzatváral za žalovaného p. B. R., ktorý za žalovaného už skôr uzavrel so spoločnosťou CAC leasing Slovakia a.s. aj leasingovú zmluvu na motorové vozidlo Range Rover.

19. V súvislosti so žalovaným vznesenou námietkou neplatnosti zmlúv uzavretých dňa 30. novembra 2005, pretože p. B. R. nebol osobou oprávnenou konať za žalovaného, odvolací súd uviedol, že je nepochybné, že za žalovaného, sporné zmluvy (kúpnu aj kúpno/leasingovú) a tiež skoršiu leasingovú zmluvu na vozidlo Range Rover, uzatváral p. B. R., ktorého konateľka žalovaného v odpore označila za splnomocnenca žalovaného a právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 12. októbra 2009 navrhol výsluch svedka B. R., „ktorý bol bývalým zamestnancom Agrospolu a v tom období výlučne mal na starosti u žalovaného kúpu a predaj automobilov“, to znamená, že p. B. R. bol osobou oprávnenou konať za žalovaného v zmysle ustanovení §§ 17, 20 Občianskeho zákonníka ako aj § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom zmluvy uzatváral v súvislosti s podnikateľskou činnosťou žalovaného.

20. Pokiaľ žalovaný následne v konaní tvrdil opak a v odvolaní namietal, že na záver o oprávnenosti p. B.

R. konať v mene žalovaného nevykonala súd prvej inštancie žiadne dokazovanie, a teda založil svoje tvrdenie na skutočnostiach, ktoré v konaní neboli preukázané, ani v konaní nevyšli najavo, túto jeho odvoláciu námietku nepovažoval za dôvodnú. Dôkazné bremeno o tom, že p. B. R. nebol oprávnenou osobou konať za žalovaného bolo totiž na žalovanom, ktorý to tvrdil, a preto mal aj svoje tvrdenie preukázať, t. j. mal preukázať, že v rozhodnom čase menovaný nebol v stave zamestnancov žalovaného alebo ak bol zamestnancom, nebol v takom zaradení, ktoré by ho oprávňovalo uzatvárať v mene žalovaného zmluvy na nákup, resp. leasingový nájom motorových vozidiel alebo nebol oprávnený takéto zmluvy uzatvárať nad určitú hodnotu. Keďže svoje tvrdenia žalovaný nepreukázal, konštatoval, že súd prvej inštancie správne vychádzal zo zhodných tvrdení v rozhodnom čase konateľky žalovaného a v spore povereného právneho zástupcu žalovaného, že p. B. R. bol oprávnený konať v mene žalovaného v spornej veci, čomu napokon zodpovedalo aj následné konanie žalovaného, ktorý podľa takto uzavretej leasingovej zmluvy aj plnil.

21. Vzhľadom na uvedené a s odkazom na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku, záver súdu prvej inštancie o platnosti zmiešanej kúpno/leasingovej zmluvy ako aj kúpnej zmluvy z 30. novembra 2005, označil odvolací súd za súladný s platnou právnou úpravou.

22. Uviedol, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z vykonaného dokazovania a prednesov strán sporu, dospel k záveru, že strany sporu a leasingová spoločnosť uzavreli dňa 30. novembra 2005 zmiešanú zmluvu, pozostávajúcu z kúpnej zmluvy a zmluvy leasingovej, ktorá je zmluvou nepomenovanou a práva a povinnosti z nej vyplývajúce sú určené dohodou zmluvných strán. Prisvedčil žalovanému, že kúpna zmluva upravuje vzťah medzi predávajúcim (žalobcom) a leasingovou spoločnosťou a leasingová zmluva upravuje právny vzťah medzi leasingovou spoločnosťou a nájomcom (žalovaným), čo vyplýva aj z čl. 2 písm. a/ obchodných podmienok prenajímateľa pre finančný lízing ojazdených motorových vozidiel.

23. Konštatoval, že sporným v konaní bolo, či podľa tejto zmiešanej zmluvy, ale aj ústnej dohody zmluvných strán, podľa ktorej konali, mal žalovaný preddavok na kúpnu cenu - akontáciu - prvú zvýšenú leasingovú splátku zaplatiť žalobcovi alebo leasingovej spoločnosti. Odvolací súd zdôraznil, že zmiešaná zmluva umožňovala žalovanému ako leasingovému nájomcovi zaplatiť časť kúpnej ceny (zálohu) priamo žalobcovi ako predávajúcemu s tým, že podľa dohody strán v zmluve sa takto vykonaná úhrada považovala za úhradu prvej zvýšenej leasingovej splátky (akontácie). Poukázal aj na to, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolaní tvrdil a listinnými dôkazmi preukazoval, že povinnosť vo vzťahu k žalobcovi ako predajcovi vozidla BMW X5 splnil a zálohu v žalovanej výške na toto vozidlo uhradil, a to odovzdaním poruchového vozidla Range Rover, ktoré mal v tom čase tiež na leasing od spoločnosti CaC leasing Slovakia, a.s. Odvolací súd vyslovil názor, že dôvody, na ktorých žalovaný založil svoje tvrdenia v odvolaní, ale aj v konaní na súde prvej inštancie, o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie nároku proti žalovanému, sú vzájomne protirečivé a v tomto smere vedú k záveru o správnosti právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Konštatoval, že protirečivosť tvrdení žalovaného spočíva v tom, že na jednej strane odkazuje na leasingovú zmluvu, podľa ktorej bol povinný uhradiť akontáciu, prvú zvýšenú splátku leasingového nájmu leasingovej spoločnosti a na druhej strane tvrdí, že túto povinnosť splnil tým, že odovzdal vozidlo Range Rover žalobcovi, lebo sa na takomto spôsobe zaplataenia akontácie (časti kúpnej ceny vozidla BMW X5) dohodli, z čoho nepochybne vyplýva, že časť kúpnej ceny mal povinnosť plniť práve žalobcovi. V konaní žalovaný nepreukázal, že k tomuto plneniu skutočne došlo, pretože vo vzťahu k vozidlu Range Rover bol len nájomcom a aj keď predložil kúpnu zmluvu na toto vozidlo s leasingovou spoločnosťou, v skutočnosti toto vozidlo neodkúpil, a preto ním nemohol disponovať ako vlastník a previesť ho na žalobcu na splnenie dohodnutej povinnosti zo zmiešanej kúpno/leasingovej zmluvy. Nesplnil si teda povinnosť vyplývajúcej z tohto záväzkového vzťahu, a preto súd prvej inštancie dôvodne vyhovel návrhu žalobcu ako osobe v spore aktívne vecne legitímovanej.

24. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. Odvolaciemu súdu vytýkal, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nijako nevysporiadal s viacerými relevantnými námietkami žalovaného v podanom odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu označil za arbitrárne. V súvislosti s ustanovením § 432 ods. 1 CSP dovolanie odôvodnil tým, že došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v otázke, či konanie B. R. mohlo zaväzovať priamo žalovaného ako aj v otázke, či žalovaný mal preddavok na kúpnu cenu - akontáciu zaplatiť žalobcovi alebo lízingovej spoločnosti. Žalovaný mal podľa jeho názoru voči žalobcovi iba možnosť, oprávnenie vykonať úhradu akontácie, žalovaný nemal voči žalobcovi túto povinnosť, lebo žalovaný bol dlžníkom lízingovej spoločnosti. Namietal, že odvolací súd predovšetkým nesprávne právne posúdil otázku priamej záväznosti konania B. R. - zamestnanca žalovaného vo vzťahu k žalovanému, čo sa týka uzatvorenia spornej kúpno-lízingovej zmluvy. Pán B. R. nebol štatutárnym orgánom žalovaného, nebol osobou na podpis týchto dokumentov osobitne splnomocnenou a ani nešlo o konanie podnikateľa v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, teda v danom prípade sa jedná o absolútnu neplatnosť právnych úkonov, čoho si bol vedomý aj samotný žalobca, nakoľko dané zmluvy sa podpisovali práve v priestoroch a prevádzke žalobcu. Nakoľko sa zmluvy podpisovali v sídle žalobcu neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 15 resp. § 16 Obchodného zákonníka v platnom znení. V súvislosti s oprávnením B. R. podpísať zmluvy poukázal na závery uvedené v rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2007 zo dňa 31. januára 2008. Namietal, že odvolací súd sa s argumentáciou žalovaného nevysporiadal dostatočným spôsobom a obmedzil sa na konštatovanie, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Dovolateľ konštatoval, že pokiaľ odvolací súd dospel k záveru o tom, že pán B. R. bol oprávnený záväzne konať za žalovaného a uzavrieť spornú trojstrannú kúpno/leasingovú zmluvu č. 61900172, tak v ďalšom odôvodnení rozhodnutia, nesprávne a nedostatočne odôvodnil svoj záver, prečo podľa odvolacieho súdu mal mať žalobca priamy nárok na zaplatenie sumy akontácie od žalovaného a nie od lízingovej spoločnosti. Namietal, že odvolací súd si pri svojom právnom posúdení zamieňa povinnosť žalovaného voči lízingovej spoločnosti s oprávnením žalovaného plniť žalobcovi. Preto žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby proti žalovanému. Konštatoval, že žalobca má nárok na vymáhanie plnenia od svojho zmluvného partnera, ktorým je pre žalobcu lízingová spoločnosť. Žalovaný mal možnosť, právo plniť priamo žalobcovi a tým by žalovaný splnil svoj záväzok voči lízingovej spoločnosti, vyplývajúci z kúpno/leasingovej zmluvy. Výkon oprávnenia žalovaného však nezakladá vznik nového záväzku, teda vznik záväzku žalovaného priamo voči žalobcovi. Teda samotné vykonanie plnenia akontácie ponechaním vozidla Range Rover žalovaným u žalobcu nemohlo spôsobiť vznik povinnosti žalovaného plniť priamo žalobcovi, lebo žalovaný mal aj v tom čase povinnosť iba voči svojmu zmluvnému partnerovi, teda voči lízingovej spoločnosti. Správne právne posúdenie je podľa jeho názoru také, že pohľadávku na zaplatenie sumy akontácie má lízingová spoločnosť voči žalovanému a následne, ako osobitný právny vzťah existuje pohľadávka žalobcu na zaplatenie sumy akontácie voči lízingovej spoločnosti. Ak mienil žalobca v tomto konaní vymáhať zaplatenie sumy akontácie priamo voči žalovanému, tak podľa hmotného práva by musela lízingová spoločnosť na žalobcu postúpiť svoju pohľadávku na zaplatenie sumy akontácie od žalovaného. Takéto postúpenie pohľadávky z lízingovej spoločnosti na žalobcu však v konaní nebolo ani tvrdené, ani preukázané. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru o tom, že pán B. R. bol oprávnený záväzne konať za žalovaného a uzavrieť spornú trojstrannú kúpno/leasingovú zmluvu č. 61900172, tak v ďalšom odôvodnení rozhodnutia, nesprávne a nedostatočne odôvodnil svoj záver, prečo podľa odvolacieho súdu nebola preukázaná úhrada akontácie prenechaním vozidla Range Rover. V tejto časti rozhodnutie odvolacieho súdu označil za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne. Namietal, že žalovaný v podanom odvolaní poukázal na viaceré skutočnosti preukazujúcich jeho tvrdenie, že vozidlo Range Rover slúžilo ako úhrada sumy akontácie, odvolací súd sa však s týmito skutočnosťami vôbec nevysporiadal. Poukázal na to, že už v konaní pred súdom prvej inštancie uvádzal, že vozidlo Range Rover nebolo prevedené kúpnu zmluvou, ale malo dôjsť k postúpeniu práv a povinností žalovaného ako leasingového nájomcu. Žalovaný poukázal na viaceré skutočnosti, ktoré preukazujú, že medzi žalobcom a žalovaným skutočne došlo k uzavretiu dohody o prenechaní vozidla Range Rover u žalobcu za účelom úhrady sumy akontácie za nové vozidlo BMW X5. Uviedol, že v prospech žalovaného svedčí aj úhrada troch splátok vykonaných žalobcom pre lízingovú spoločnosť. Teda žalobca aj konal ako lízingový nájomca namiesto žalovaného. Ďalej vytýkal

odvolaciemu súdu, že sa nijako nevyjadril k vierohodnosti výpovedí svedkov B. R. a Y. A.. Na preukázanie správnosti jeho tvrdení poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napríklad sp. zn. III. ÚS 311/07, I. ÚS 154/05, I. ÚS 407/08, II. ÚS 135/04, II. ÚS 198/05, II. ÚS 200/09, z ktorých je zrejmé, že náležité odôvodnenie je jedným z princípov základného práva na spravodlivé súdne konanie, pričom ak súd opomenie tak významnú právnu argumentáciu žalovaného, týkajúcu sa neexistencie priameho dlhu medzi žalovaným a žalobcom a ak sa odvolací súd nevyjadrí k zásadným námietkam a preukázaným skutočnostiam svedčiacim o tom, že vozidlo Range Rover bolo skutočne odovzdané za účelom úhrady sumy akontácie, má za to, že absencia zdôvodnenia v súdnom rozhodnutí v tomto konkrétnom prípade má za následok porušenie základného práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozsudku.

26. Vo vyjadrení k dovolaniu žalobca označil dovolanie za účelové a tendenčné. Zdôraznil, že do obsahu práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Toto právo neznamená ani to, aby všeobecné súdy rozhodli v zmysle procesných návrhov a právnych postojov strany. Ani samotné porušenie práva strany na odôvodnenie súdneho rozhodnutia samo o sebe neznamená porušenie práva na spravodlivý súdny proces, pretože vždy je potrebné skúmať intenzitu zásahu do práva strany konania. Výslovil názor, že skutková a právna otázka konania B. R. za žalovaného bola odvolacím súdom správne zodpovedaná. Odvolací súd dal presvedčivé právne argumenty, ktoré preukazujú, že B. R. v minulosti niekoľkokrát, ako osoba oprávnená, konal v mene žalovaného a túto osobu i fakticky zaväzoval. Skutočnosť, že B. R. nebol v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy konateľom žalovaného nezakladá absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy. Tak, ako už bolo uvedené v zmysle vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštalácie, v zmysle § 15 Obchodného zákonníka, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Staršie kúpne zmluvy, ktoré uzatvárali žalobca ako predávajúci a žalovaný ako kupujúci stále podpisoval za žalovaného B. R., ktorý vždy podpis opatril aj pečiatkou žalovaného. To, že B. R. bol poverený určitou činnosťou žalovaným je zrejmé aj z odporu proti vydanému platobnému rozkazu, v ktorom vtedajšia konateľka žalovaného Q. R. navrhuje výsluch B. R., kde podľa jej tvrdenia sa jedná o „splnomocnenca Agrospolu Michalovce“. Poukázal na to, že samotný právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom vo veci pred Okresným súdom Michalovce dňa 12. októbra 2009 uviedol, že navrhuje vypočuť ako svedka B. R., ktorý bol toho času, kedy sa uzatvárala kúpna zmluva zamestnancom žalovaného a tou osobou, ktorá mala u žalovaného na starosti kúpu a predaj automobilov. Čo sa týka druhej námietky žalovaného, a to, že v danom prípade absentuje aktívna legitímácia na strane žalobcu, nakoľko tento mal podľa názoru žalovaného žalovať lízingovú spoločnosť, tak aj k tejto jeho námietke zaujal rozsiahle stanovisko ako súd prvej inštalácie, tak aj súd odvolací a v žiadnom prípade nie je pravdou to, čo uvádza žalovaný, že k tejto otázke žiaden zo súdov nezaujal relevantné právne stanovisko. Žalovaný absolútne nelogicky tvrdil počas celého súdneho konania dve navzájom si odporujúce veci a to, že žalovaný zaplatil akontáciu v hotovosti, o čom má svedčiť potvrdenie založené na č. 1. 93 súdneho spisu a na druhej strane, že akontáciu zaplatil vo forme prenechania motorového vozidla Range Rover pre žalobcu a údajnej dohody so žalobcom, že žalobca bude pokračovať v leasingu a žalovaný takýmto spôsobom uhradí akontáciu za vozidlo BMW X5. Neexistuje žiadny príjmový doklad, ktorý by preukazoval, že žalovaný zaplatil sumu 1.331.000 Sk v hotovosti ako akontáciu a zároveň je zrejmé, že daná suma nebola nikdy pripísaná na účet žalobcu. Zdôraznil, že žalovaný nikdy nemohol prenechať žalobcovi vozidlo Range Rover, nakoľko tento nikdy nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko vlastníkom po celý čas trvania leasingového vzťahu, až do doby odpredania vozidla zo strany leasingovej spoločnosti žalobcovi, bola leasingová spoločnosť CAC leasing. Tieto skutočnosti vyplývajú nielen z oznámenia CAC leasingovej spoločnosti zo dňa 28. júna 2010 a 6. októbra 2010, ale aj z výpovede zamestnanca spoločnosti CAC leasing, ktorý mal na starosti celý tento obchod a to svedka B.. Konanie žalobcu, a to, že tento vystavil fiktívny doklad o úhrade sumy akontácie 1.331.000 Sk, bolo len z toho dôvodu, aby týmto umožnil zrealizovanie kúpnej/leasingovej zmluvy a teda odovzдание vozidla BMW X5 priamo žalovanému, keďže boli medzi nimi dlhoročné obchodné vzťahy a bez vydania takéhoto dokladu by žalovaný nemohol prevziať vozidlo. Ku kúpe motorového vozidla Range Rover zo strany žalovaného od CAC leasing nikdy nedošlo, pretože táto zmluva bola oboma stranami zrušená - prečiarknutá. Tieto skutočnosti potvrdil na pojednávaní aj svedok B.. To, že žalovaný nemohol započítať hodnotu vozidla Range Rover preukazuje

predložená zmluva o kúpe ojazdeného motorového vozidla medzi žalobcom a CAC leasing zo dňa 30. apríla 2006.

27. K vyjadreniu žalobcu sa písomným podaním zo dňa 30. septembra 2019 vyjadril žalovaný, v ktorom v podstate zopakoval argumenty uvedené v ním podanom dovolaní. Opakovane namietal, že súdy nedali odpoveď na zásadnú otázku ako mohlo konanie pána B. R., bez existencie splnomocnenia či poverenia zaväzovať žalovaného, ak k tomuto konaniu dochádzalo v predajni žalobcu. V súvislosti s námietkou neexistencie aktívnej legitímácie žalobcu opätovne zdôraznil, že nie je možné si zamieňať právo žalovaného s povinnosťou žalovaného, čo je v záväzkovoprávnych vzťahoch zásadný rozdiel. To je dôvod, prečo od začiatku konania nie je daná aktívna legitímácia žalobcu proti žalovanému. Aktívnu legitímáciu na vymáhanie plnenia od žalovaného má iba leasingová spoločnosť. Žalovaný, nad rámec svojej zmluvnej povinnosti (plniť leasingovej spoločnosti), plnil priamo žalobcovi a to prenechaním vozidla Range Rover. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že k dohode o ponechaní vozidla, ako akontácie, došlo počas ústneho jednania na predajni žalobcu dňa 30. novembra 2005, kedy žalovaný kupoval nové motorové vozidlo BMW X5. Logicky teda žalovaný (resp. B. R.) nemal k dispozícii vybavenie na spísanie takejto dohody, keďže sa nachádzal v predajni žalobcu. Túto dohodu nebolo možné pripraviť skôr, pretože k dohode o tomto spôsobe úhrady akontácie došlo až pri kúpe motorového vozidla BMW X5. Nakoniec to žalovaný logicky nevyžadoval ani preto, lebo bolo ešte v ten deň vystavené potvrdenie o úhrade celej sumy akontácie (č. I. 93) a teda žalovaný nemal akúkoľvek obavu, že žalobca bude od neho túto sumu v budúcnosti vymáhať. Je teda zrejmé, že žalobca a žalovaný, t. j. pán R. a Y. A. sa skutočne 30. novembra 2005 dohodli, že žalovaný nemusí plniť sumu prvej zvýšenej splátky v peňažných prostriedkoch, pretože dva mesiace táto suma ani žalobcovi vôbec nechýbala. Avšak, až s odstupom času, si žalobca rozmyslel pôvodnú dohodu a preto až s časovým odstupom začal žalobca vymáhať danú sumu akontácie.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

29. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

30. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

31. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

32. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP s tým, že odvolací súd mu nedostatočným odôvodnením rozsudku, v ktorom sa nevysporiadal s viacerými jeho námietkami a so všetkými relevantnými skutočnosťami, porušil jeho právo na spravodlivý proces.

33. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v civilnom sporovom procese, je procesnou vadou (t. j. vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou až takú intenzitu, ktorú považuje za relevantnú ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktorá má stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa

vyjadril žalovaný a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil (§ 220 ods. 2 CSP). Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu. Jej účelom je zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a preskúmateľnosť súdneho rozhodnutia. Vo všeobecnosti platí, že nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia môže spôsobiť jeho nepreskúmateľnosť. Uvedené však bez ďalšieho neznamena, že každé nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho. To, čo súd zaradí do písomného vyhotovenia rozhodnutia a akým spôsobom, alebo v akom rozsahu odôvodní svoje skutkové a právne závery, je - v rámci limitov daných platnou právnou úpravou - výlučne iba vecou súdu. Strana sporu - ale opäť iba v rámci limitov daných právnou úpravou prípustnosti opravných prostriedkov - nie je zbavená možnosti brániť sa tomu, čo v rozhodnutí súdu považuje za nesprávne, nespravodlivé a nezodpovedajúce zákonu. Tým však samozrejme nie sú dotknuté právne dôsledky, ktoré s jej procesnou obranou spája Civilný sporový poriadok, konkrétne to, či dovolateľom vytykána okolnosť (nepreskúmateľnosť) je spôsobilá založiť prípustnosť jeho mimoriadneho opravného prostriedku. Skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne preto bez ďalšieho neodníma strane sporu možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) v stanovisku občianskoprávneho kolégia č. 2/2016 zo dňa 3. decembra 2015, publikovanom v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 1/2016 vyslovil názor, že účastníkovi konania by bola odňatá možnosť konať pred súdom iba takým písomným vyhotovením rozhodnutia, ktoré by neobsahovalo ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. NS SR vo svojom stanovisku poukázal ďalej na závery vyjadrené v rozhodnutiach ESLP, podľa ktorých však o takýto výnimočný prípad môže ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo „vady zásadnej, hrubej a podstatnej povahy“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. V preskúmvanej veci však dovolací súd nepovažoval odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku za také, ktoré by vykazovalo také závažné vady alebo vady, ktoré by dosahovali takú intenzitu, ktorá by v súlade so závermi NS SR, vyjadrenými vo vyššie uvedenom stanovisku (ktoré je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok) zakladala prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

35. Podľa názoru dovolacieho súdu predmetná námietka by bola opodstatnená a zakladala by prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP vtedy, ak by z odôvodnenia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu -z hľadiska predmetu konania - tvoria jeden organický celok (viď napríklad sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. III. ÚS 264/08, sp. zn. IV. ÚS 372/08 a sp. zn. IV. ÚS 350/09), by neboli zrejme zásadné dôvody, pre ktoré súdy nižšej inštancie rozhodli spôsobom uvedeným vo výroku ich rozhodnutí. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré súd žalobe v časti vyhovel a v časti ju zamietol. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento vo svojom odôvodnení podrobne uviedol skutkový a právny stav, na základe ktorého súd prvej inštancie žalobe v časti vyhovel a v časti ju zamietol, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, vrátane odôvodnenia jeho rozsudku. Takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 CSP. Na dôvažok dovolací súd k veci dodáva, že v súvislosti s priamou záväznosťou konania B. R., vo vzťahu k žalovanému (uzatvorenie zmluvy zo dňa 30. novembra 2005 v mene žalovaného), poukázal okrem iného na to, že ho za splnomocnenca žalovaného označila v odpore aj konateľka žalovaného a ako svedka - bývalého zamestnanca žalovaného, ktorý mal v tom období výlučne na starosti u žalovaného kúpu a predaj automobilov, ho navrhol vypočúť na pojednávaní právny zástupca žalovaného. Z odôvodnenia sú tiež zrejme podstatné dôvody, pre ktoré dospel k záveru o existencii aktívnej legitímácii žalobcu na podanie predmetnej žaloby voči žalovanému. V súvislosti so žalovaným tvrdeným nedostatkom aktívnej legitímácie odvolací súd upriamil pozornosť aj na protirečivé tvrdenie samotného žalovaného, ktorý na jednej strane odkazoval na leasingovú zmluvu, podľa ktorej bol povinný uhradiť akontáciu, prvú zvýšenú splátku leasingového nájmu leasingovej spoločnosti a na druhej strane sám tvrdil, že túto povinnosť splnil tým, že odovzdal vozidlo Range Rover žalobcovi, lebo sa na takomto spôsobe zaplatenia akontácie (časti kúpnej ceny vozidla BMW X5) dohodli. Odvolací súd konštatoval, že uvedené svedčí o tom, že žalovaný mal

povinnosť časť kúpnej ceny plniť práve žalobcovi. Za nedôvodnú dovolací súd považoval aj námietku dovolateľa o nedostatočnom zdôvodnení záveru odvolacieho súdu, že nebola preukázaná úhrada akontácie prenechaním vozidla Range Rover. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou, v bode 51 odôvodnenia, argumentoval tým, že žalovaný vo vzťahu k tomuto vozidlu bol len nájomcom, toto vozidlo v skutočnosti neodkúpil, z dôvodu ktorého s ním nemohol disponovať ako vlastník a previesť ho na žalobcu, za účelom splnenia povinnosti zo zmiešanej kúpno/leasingovej zmluvy. Pokiaľ ide o žalovaným tvrdené postúpenie práv a povinností žalovaného ako lízingového nájomcu, už súd prvej inštancie poukázal na obchodné podmienky k leasingovej zmluve 419 (bod 72 a 73 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) upravujúce podmienky pre postúpenie pohľadávky nájomcu vyplývajúce z lízingovej zmluvy, pričom konštatoval, že v konaní nebolo preukázané a žalovaný nepredložil žiaden dôkaz o ich naplnení, z dôvodu ktorého uzavrel, že k žalovaným tvrdenému postúpeniu práv a povinností nedošlo. Odvolací súd sa so súdom prvej inštancie stotožnil, čo mu umožňovalo ustanovenie § 387 ods. 2 CSP.

36. Dovolací súd ďalej poukazuje aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej NS SR vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, že možnosť konať pred súdom sa účastníkovi neodníma ani vtedy, ak by súd vec z hľadiska hmotnoprávneho nesprávne právne posúdil (viď R 54/2012 a tiež rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, 3Cdo/53/2011, 7Cdo/26/2010). Nesprávnym právnym posúdením veci sa totiž strane sporu (účastníkovi) neznemožňuje realizácia procesných práv, ktoré jej priznáva Civilný sporový poriadok (pred 1. júlom 2016 Občiansky súdny poriadok) za účelom ochrany jej subjektívnych práv a právom chránených záujmov.

37. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená.

38. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP, pričom (okrem iného) dovolanie musí byť odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a tieto musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Žalovaný však v dovolaní označil iba dovolací dôvod a to nesprávne právne posúdenie veci (ktorý prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 CSP) a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci prvoinštančným ako aj odvolacím súdom. Nesprávnym právnym posúdením je možné odôvodniť dovolania, ktorých prípustnosť je založená na kritériu zásadnej právnej významnosti napadnutého rozhodnutia (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ teda nerozlišoval medzi predpokladmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania a dôvodmi, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. V prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnym posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd v zásade nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

39. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017). CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v konaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1

písm. b/ CSP.

40. V prejednávanej právnej veci sa dovolateľ v podstate zaoberal len vecnou správnosťou viacerých právnych záverov súdov v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, pričom za nesprávny označil záver odvolacieho súdu o aktívnej legitímácii žalobcu, oprávnenia pána B. R. konať záväzne za žalovaného a uzavrieť spornú kúpno/leasingovú zmluvu 61900172, o nepreukázaní úhrady akontácie prenechaním vozidla Range Rover, o postúpení práv a povinností žalovaného ako leasingového nájomcu. Posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzala do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia NS SR napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013), čo v posudzovanom dovolacom prípade nie je splnené.

41. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade dovolateľom vytýkané vady nezakladajú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie podľa ust. § 447 písm. f/ CSP odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania sa dovolací súd nezaoberal preskúmaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska jeho vecnej správnosti.

42. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý nemal úspech (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.